

gang have benyttet embedsmændene på nøjagtig samme måde og i samme udstrækning og stillet samme krav som de nuværende ministre. Der skrives bare mere om det, og det gør ikke noget, det er jeg tilfreds med, men jeg tror ikke, der er sket nogen ændring. Jeg tror aldrig, det har været anderledes, end som jeg har sagt til hr. Frank Dahlgaard, at embedsmænd er til rådighed for den til enhver tid værende minister.

Elisabeth Arnold (RV):

Det har jo indtil nu været en meget spændende debat og også en meget vigtig debat netop om forholdet mellem den politiske og faglige administrative ledelse af landet.

Jeg vil ikke strække mig så vidt som til at sige tak til hr. Frank Dahlgaard, fordi han har rejst forespørgslen, for han har jo netop rejst præcis de samme spørgsmål i talrige onsdagsspørgetider og også ved adskillige skriftlige spørgsmål, så det er jo i og for sig bare en ny måde at føre debatten på. Men jeg synes, den har været spændende at lytte til, også fordi vi har fået lejlighed til at opfriske nogle af de rapporter og betænkninger, der har været som udløbere af forskellige politiske begivenheder, som har givet anledning til betæneligheder.

Nordskov Niensens rapport er jo fremkommet som en konsekvens af tamlisagen, hvor en minister bad nogle embedsmænd om at gøre noget, der var ulovligt. Så har der været andre spørgsmål og andre betænkninger, som er foranlediget af andre hændelser. Det viser jo blot, at vi ikke løser problemet ved blot at lave en ny betænkning, hver gang der kommer en hændelse, vi ikke bryder os om.

Vi har i virkeligheden kun to instanser, der kan sætte grænserne for, hvad embedsmænd kan blive sat til af deres ministre. Den ene instans er Folketinget, som kan give den pågældende minister et mistillidsvotum, og den anden instans er vores domstole, som kan afprøve, om der er sket noget ulovligt.

Det, man skal slå fast, er, at alle de rapporter, som vi har nævnt i dag, siger, at politisk rådgivning er o.k., politisk rådgivning er nødvendig, ministerier er politiske arbejdspladser, ministre er politikere, og enhver forestilling om, at det skulle være anderledes, er naiv.

I Nordskov Niensens rapport siges det, at politisk rådgivning er o.k., og rådgivning med hensyn til mediehåndtering og mediefremførelse er også o.k. Hensynet skal først og sidst tages til

sandheden. Man må ikke lyve, og man må ikke skrive noget, der er fordrejet, man skal sige sandheden, men den må gerne være præsenteret på en måde, som gør den lettere forståelig, og som kan præsenteres i medierne på en opmærksomhedsvækkende måde.

I Ombudsmandens svar står, at det specielt er lovgivningens rammer, og det er klart, det burde være indlysende, men også, at man især skal tænke på, at den politiske rådgivning kun går, til der bliver udskrevet folketingsvalg. I det øjeblik, der bliver udskrevet folketingsvalg, kan man ikke beskæftige sig med politisk rådgivning af ministre, for man skal også kunne rådgive ministerens efterfølger på præcis samme gode måde, som man har kunnet rådgive den siddende minister.

Derfor vil jeg godt sige om forslaget fra SF, der handler om opmærksomheden, som særligt skal rettes imod embedsværkets arbejde i forbindelse med valgkampe, at der mener jeg faktisk, at det, der står i Nordskov Niensens rapport, er så præcist, som det overhovedet kan blive, og at årsagen jo er så meget desto mere indlysende, nemlig at det embedsværk, som jo skal fortsætte efter et folketingsvalg, også skal kunne arbejde lige så godt med den kommende minister som med den forrige. Derfor kan man ikke bruge embedsværket i forbindelse med f.eks. en genvalgskampagne for en minister eller en ren partimæssig valgkamp.

Derfor mener jeg ikke, at begrebet valgkampe i den udtalelse her kan forstås på en meget anden måde, end at det er det samme, som allerede står i Nordskov Niensens rapport.

Om de andre pinde i hr. Aage Frandsens forslag til vedtagelse vil jeg blot sige, at jeg ikke er enig i det første, der står, nemlig at der er sket en forøgelse af embedsværkets medvirken til aktiviteter, der tidligere blev varetaget af politiske partier. Jeg mener faktisk i høj grad, at der er tale om helt nye typer aktiviteter, som ikke i samme grad nogen sinde er blevet varetaget af politiske partier.

Endvidere vil jeg sige til sidst, at opfordringen til regeringen om at præcisere grænserne for, hvad en minister bør bruge embedsværket til, mener jeg simpelt hen er en blankocheck til enhver regering. Jeg mener ikke, at vedtagelsen bringer noget nyt, men det er selvfølgelig altid interessant for Folketinget at kunne vedtage noget, som sætter en eller anden dagsorden.